

31990L0618

1990.11.29.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 330/44

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1990. november 8.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységekre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 73/239/EGK és 88/357/EGK irányelvnek elsősorban a gépjármű-felelősségbiztosítás tekintetében történő módosításáról

(90/618/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére és 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

az Európai Parlamenttel együttműködve ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel a belső biztosítási piac fejlesztése érdekében a Tanács 1973. július 24-én elfogadta az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 73/239/EGK irányelvet ⁽⁴⁾ (a továbbiakban az „első irányelv”), 1988. június 22-én pedig elfogadta az életbiztosítások körén kívül eső közvetlen biztosításokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását előmozdító rendelkezéseket megállapításáról, valamint a

73/239/EGK irányelv módosításáról szóló 88/357/EGK irányelvet ⁽⁵⁾ (a továbbiakban a „második irányelv”);

mivel a 88/357/EGK irányelv megkönnyítette a Közösség területén székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára, hogy a tagállamokban szolgáltatásokat nyújtsanak, és ezzel lehetővé tette a biztosítottak számára, hogy ne csak a saját országukban letelepedett biztosítókhoz forduljanak igényeikkel, hanem azokhoz is, akiknek e központi ügyvezetés helye a Közösség területén található, de más tagállamokban rendelkeznek székhellyel;

mivel a 88/357/EGK irányelvnek a szolgáltatásnyújtás szabadságát különösen érintő rendelkezések hatálya nem terjed ki bizonyos kockázatokra, amelyekre vonatkozóan az említett rendelkezések természetükből és társadalmi vonatkozásaikból adódóan alkalmazhatatlanok voltak a tagállamok hatóságai által elfogadott különös szabályok következtében; mivel ezért ezeket a kivételeket újra meg kellett vizsgálni, miután ez az irányelv már egy bizonyos ideig érvényben volt;

mivel az egyik kivétel a fuvarozói felelősség kivételével a gépjárművekkel kapcsolatos felelősségbiztosításokat érintette;

mivel azonban a fenti irányelv elfogadásakor a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy a lehető leghamarabb javaslatot készít elő a Tanács részére a gépjárművek használatával összefüggésben (kivéve a fuvarozói felelősséget) felmerülő polgári jogi felelősség biztosítása terén a szolgáltatásnyújtás szabadságával kapcsolatban;

mivel a fenti irányelv kötelező biztosításokkal kapcsolatos rendelkezéseinek megfelelően célszerű biztosítani a nagy kockázatok

⁽¹⁾ HL C 65., 1989.3.15., 6. o. és HL C 180., 1990.7.20., 6. o.

⁽²⁾ HL C 68., 1990.3.19., 85. o. és az 1990. október 10-i határozat (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé.)

⁽³⁾ HL C 194., 1989.7.31., 3. o.

⁽⁴⁾ HL C 228., 1973.8.16., 3. o.

⁽⁵⁾ HL C 172., 1988.7.4., 1. o.

kezelésének a fenti irányelv 5. cikke értelmében vett lehetőségét az említett gépjármű felelősségbiztosításokra kiterjedő biztosítási ágazatban;

mivel a nagykockázatok kezelését a szárazföldi gépjárművek és gépjárművektől eltérő szárazföldi járművek kárainak és megsemmisülésének biztosítása terén is elő kell irányozni;

mivel a 88/357/EGK irányelv úgy rendelkezik, hogy a közösségi együttes biztosítással kapcsolatos törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1978. május 30-i 78/473/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ értelmében a közösségi együttes biztosítás által fedezhető kockázatok a 88/357/EGK irányelv alapján meghatározott nagykockázatnak minősüljenek, mivel a gépjármű-biztosítási ágazatoknak az ezen irányelv útján történő felvétele a 88/357/EGK irányelv alapján meghatározott nagykockázatok közé azzal a hatással jár, hogy azokat az ágazatokat is felveszik a listára, amelyek a közösségi együttes biztosítás által fedezhetők;

mivel a legutóbb a 90/232/EGK irányelvvel ⁽²⁾ módosított, a gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség végrehajtására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv ⁽³⁾ a zöldkártyarendszerre, és a nemzeti gépjármű-biztosítási irodák közötti, a zöldkártyák ellenőrzésének megszüntetését lehetővé tevő egyezményekre épül;

mivel azonban kívánatos a tagállamok számára azon átmeneti rendelkezések biztosítása, amelyek segítségével fokozatosan alkalmazhatják az irányelvnek az említett biztosítási ágazatok tekintetében a nagykockázatok kezelésével összefüggő konkrét rendelkezéseit, ideértve azokat is, ahol a kockázatokat együttes biztosítással fedezik;

mivel a zöldkártyarendszer és a nemzeti gépjármű-biztosítási irodák közötti egyezmények megfelelő működésének fenntartása érdekében célszerű az egyes tagállamokban működő és szolgáltatásnyújtás útján gépjármű-felelősségbiztosítással foglalkozó biztosítóintézeteket arra kötelezni, hogy csatlakozzanak, és részt vegyenek az adott tagállamban működő iroda finanszírozásában;

mivel a legutóbb a 90/232/EGK irányelvvel módosított, a gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó nemzeti jogszabályok közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ arra kötelezte a tagállamokat, hogy létrehozzanak, vagy

felhatalmazzanak egy szervezet (garanciaalap) azzal a feladattal, hogy kártérítést nyújtson a biztosítással nem rendelkező vagy nem azonosítható gépjárművek által okozott balesetek áldozatainak;

mivel célszerű továbbá arra kötelezni az egyes tagállamokban működő és szolgáltatásnyújtás útján gépjármű-felelősségbiztosítással foglalkozó biztosítóintézeteket, hogy csatlakozzanak, és részt vegyenek az adott tagállamban működő garanciaalap finanszírozásában;

mivel egyes tagállamokban a minősített kockázatokkal kapcsolatos, hatályos jogszabályok valamennyi olyan biztosítóintézetre kiterjednek, amelyek egy, az adott országban lévő telephelyen keresztül biztosítással foglalkoznak; mivel e jogszabályokkal azt kívánják biztosítani, hogy a gépjármű-felelősségbiztosítások kötelező jellegét kiegyensúlyozza az a lehetőség, hogy a gépjárműtulajdonosok ilyen biztosítást köthetnek; mivel meg kell engedni a tagállamoknak, hogy e szabályokat a területükön szolgáltatást nyújtó biztosításokra alkalmazzák, amennyiben e szabályokat a közérdek indokolja, és nem lépik túl a fenti cél eléréséhez szükséges mértéket;

mivel a gépjármű-felelősségbiztosítás terén a kárt szenvedő és kártérítést ténylegesen igényelni jogosult személyek védelme mindenkit érint és így célszerű biztosítani, hogy ezeket a személyeket ne érje jogsérelem vagy ne kerüljenek hátrányosabb helyzetbe ott, ahol a gépjármű-felelősségbiztosítással foglalkozó biztosítóintézet szolgáltatásnyújtás alapján, és nem letelepedés alapján működik; mivel e célra és amennyiben a károsultak érdekeit a tagállamoknak az ott működő szolgáltatásnyújtókra vonatkozó szabályai nem védik kellőképpen, elő kell írni, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezze a biztosítóintézeteket arra, hogy területükön honos vagy letelepedett képviselőt jelöljenek ki, aki összegyűjti a kárigényekkel kapcsolatos információkat, és megfelelő hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a kárigényeket benyújtó károsultakkal szemben a biztosítóintézetet képviselje, és a károkat megtérítse, továbbá az adott tagállam illetékes bíróságai és hatóságai előtt is ellássa, vagy szükség esetén elláttassa a biztosítóintézet képviselőt a kárigények ügyében;

mivel a képviselő arra is kötelezhető, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előtt képviselje a biztosítóintézetet a gépjármű-felelősségbiztosítások meglétének és érvényességének ellenőrzése ügyében;

mivel rendelkezéseket kell elfogadni egy rugalmas eljárás kialakítása céljából, amellyel a Közösségen belül harmadik országokkal összefüggésben is fel lehet mérni a kölcsönösség fennállását; mivel ennek az eljárásnak a célja nem az, hogy elzárja a Közösség pénzügyi piacait, hanem az, hogy mivel a Közösség nyitva kívánja tartani pénzügyi piacait a világ többi része előtt, fokozza a globális pénzpiac liberalizálását a harmadik országokban; mivel e célból

(1) HL L 151., 1978.6.7., 25. o.

(2) HL L 129., 1990.5.19., 33. o.

(3) HL L 103., 1972.5.2., 1. o.

(4) HL L 8., 1984.1.11., 17. o.

ez az irányelv rendelkezik a harmadik országokkal való tárgyalások eljárásrendjéről és végső megoldásként olyan rendelkezések meghozatalának lehetőségéről, amelyek lehetővé teszik új engedélyezési kérelmek felfüggesztését vagy az új engedélyek kiadásának korlátozását,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Az irányelv alkalmazásában:

- a) „gépjármű”: a 72/166/EGK irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott gépjárművek;
- b) „iroda”: a 72/166/EGK irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében meghatározott nemzeti biztosítók irodája;
- c) „garanciaalap”: a 84/5/EGK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésében említett testület;
- d) „anyavállalat”: a 83/349/EGK irányelv ⁽¹⁾ 1. és 2. cikkében meghatározott anyavállalat;
- e) „leányvállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott leányvállalat; egy leányvállalat bármely leányvállalata az említett vállalatok fölött álló anyavállalat leányvállalatának is tekintendő.

2. cikk

A 73/239/EGK irányelv 5. cikke d) pontja iii. alpontjának első bekezdésében „a melléklet A. pontjának 8., 9., 13. és 16. ágazataiba sorolt kockázatok” szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„a melléklet A. pontjának 3., 8., 9., 10., 13. és 16. ágazataiba sorolt kockázatok”.

3. cikk

(1) A 73/239/EGK irányelv III. címének címsora helyébe a következő szöveg lép:

„III. A. CÍM

Azon képviseletekre és fióktelepekre alkalmazandó szabályok, amelyek a Közösség területén létesültek, és olyan biztosítóintézetekhez tartoznak, amelyek székhelye a Közösség területén kívül található”.

(2) A 73/239/EGK irányelv 29. cikke után az alábbi címsort kell behelyezni:

⁽¹⁾ HL L 193., 1983.7.18., 1. o.

„III. B. CÍM

A harmadik ország joga által szabályozott anyavállalatok leányvállalataira és az említett anyavállalatok általi részesedésszerzésekre vonatkozó szabályok”.

4. cikk

A 73/239/EGK irányelv III. B. címe a következő 29a. és 29b. cikkekkkel egészül ki:

„29a. cikk

A tagállamok illetékes hatóságai tájékoztatják a Bizottságot a következőkről:

- a) engedély kiadása olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat számára, amelynek egy vagy több anyavállalatára harmadik ország joga irányadó. A Bizottság tájékoztatja a Tanács által a Bizottság javaslatára létrehozandó biztosítási bizottságot;
- b) ha egy ilyen anyavállalat egy közösségbeli biztosítóintézetben részesedést szerez, amelynek eredményeként ez utóbbi az első leányvállalatává válik. A Bizottság ennek megfelelően tájékoztatja a Tanács által a Bizottság javaslatára létrehozandó biztosítási bizottságot.

Ha egy olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat engedélyt kap, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza, akkor az illetékes hatóságok által a Bizottságnak megküldött értesítésben ismertetni kell a csoport felépítését is.

29b. cikk

(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az általános problémákról, amelyeket a náluk működő biztosítóintézetek tapasztaltak harmadik országba történő letelepedésük vagy tevékenységük harmadik országban történő folytatása során.

(2) A Bizottság kezdetben az irányelv végrehajtása előtt legalább hat hónappal, majd a későbbiekben meghatározott rendszerességgel, a (3) és (4) bekezdésben említettek szerint jelentést készít, amelyben megvizsgálja azt, hogy a letelepedés és a biztosítási tevékenység folytatása, valamint a harmadik országbeli biztosítóintézetekben való részesedésszerzés terén hogyan kezelik a közösségbeli biztosítóintézeteket harmadik országokban. A Bizottság a jelentéseket az esetleges javaslatokkal együtt ezután a Tanács elé terjeszti.

(3) Ha a Bizottság a (2) bekezdésben említett jelentések vagy egyéb információk alapján úgy véli, hogy egy harmadik országban nem biztosítják a közösségbeli biztosítóintézetek számára a hatékony piacra jutást olyan mértékben, ahogy a Közösség biztosítja az adott harmadik országból származó biztosítóintézetek piacra jutását a Közösségen belül, akkor a Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak, hogy hatalmazza fel

tárgyalások folytatására annak érdekében, hogy aközösségbeli biztosítóintézetek számára hasonlóan versenyképes lehetőségeket érjenek el. A Tanács ez ügyben minősített többséggel határoz.

(4) Ha a Bizottság a (2) bekezdésben említett jelentések vagy egyéb információk alapján úgy véli, hogy egy harmadik országban a közösségbeli biztosítóintézeteket nem kezelik ugyanúgy, mint a helyi biztosítóintézeteket, és nem biztosítják számukra ugyanazokat a versenyképes lehetőségeket, továbbá hogy a hatékony piacra jutás feltételeit nem teljesítik, akkor a Bizottság a helyzet megoldása érdekében tárgyalásokat kezdeményezhet.

Az első albekezdésben ismertetett körülmények esetén a tárgyalások kezdeményezése mellett arra is bármikor lehetőség van, hogy 29a. cikkben említett biztosítási bizottság létrehozását szabályozó jogi aktszal összhangban a tagállamok illetékes hatóságai korlátozzák, vagy felfüggesztik:

- a határozathozatal időpontjában függőben lévő, vagy a jövőbeli engedélykérelmekkel kapcsolatos határozataikat, és
- az érintett harmadik ország joga által szabályozott közvetlen vagy közvetett anyavállalatok részesedésszerzésével kapcsolatos határozatait.

Ezen intézkedések időtartama nem haladhatja meg a három hónapot.

A három hónapos időszak lejártá előtt a tárgyalások eredményének fényében a Tanács a Bizottság javaslata alapján eljárva minősített többséggel dönthet arról, hogy az intézkedéseket továbbra is fenntartja.

A fenti korlátozások vagy felfüggesztések nem alkalmazhatók, amennyiben olyan biztosítóintézetek vagy ezek olyan leányvállalatai hoznak létre leányvállalatokat, melyek a Közösség területén megfelelő engedéllyel rendelkeznek, vagy amennyiben az ilyen biztosítóintézetek vagy leányvállalatok közösségbeli biztosítóintézetekben szereznek részesedést.

(5) Ha a Bizottság úgy véli, hogy a (3) vagy a (4) bekezdésben ismertetett helyzet jött létre, a Bizottság kérésére a tagállamok tájékoztatást adnak az alábbiakról:

- a) engedélykérelmek olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalatok részéről, amelyeknek egy vagy több anyavállalatra az érintett harmadik ország jogszabályai irányadók;
- b) az ilyen biztosítóintézetek olyan tervei, hogy egy közösségbeli biztosítóintézetben részesedést szerezzenek, aminek eredményeként ez utóbbi az előbbi leányvállalatává válna.

A tájékoztatási kötelezettség akkor szűnik meg, ha a (3) vagy a (4) bekezdésben említett harmadik országgal megállapodás születik, vagy ha a (4) bekezdés második és harmadik albekezdésében említett intézkedések hatálya megszűnik.

(6) Az e cikk alapján hozott intézkedéseknek meg kell felelniük a Közösség nemzetközi, két- vagy többoldalú, a biztosítási tevékenységek megkezdésével és gyakorlásával kapcsolatos egyezményekben foglalt kötelezettségeinek.”

5. cikk

A 88/357/EGK irányelv 12. cikke (2) bekezdése második albekezdésének második és harmadik francia bekezdését el kell hagyni.

6. cikk

A 88/357/EGK irányelv III. címe az alábbi cikkel egészül ki:

„12a. cikk

(1) Ez a cikk akkor alkalmazandó, ha egy tagállamban lévő telephelyén keresztül egy biztosítóintézet egy másik tagállamban a 73/239/EGK irányelv melléklete A. pontjának 10. ágazatába tartozó kockázatok biztosításával foglalkozik, a fuvarozói felelősséget kivéve.

(2) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi az említett biztosítóintézetet, hogy tagja legyen a tagállam nemzeti irodájának és garanciaalapjának, és vegyen részt annak finanszírozásában.

A szolgáltatásnyújtás útján fedezett kockázatok vonatkozásában azonban a biztosítóintézetnek nem kell további befizetést vagy hozzájárulást teljesítenie a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam irodája és alapja számára azon túl, mint amit a tagállambeli telephelyén keresztül működő és a 10. ágazatba tartozó kockázatok (a fuvarozói felelősség kivételével) biztosításával foglalkozó biztosítóintézetek ugyanazon az alapon, azaz az adott tagállamban, a fenti ágazatban keletkező díjbevétel vagy az adott ágazat által felőlelt kockázatok száma alapján fizetnek.

(3) Ezen irányelv nem gátolja, hogy a szolgáltatást nyújtó biztosítóintézetek kötelesek legyenek megfelelni a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamnak a minősített kockázatok biztosítására vonatkozó szabályainak amennyiben azok az ott letelepedett biztosításokra is vonatkoznak.

(4) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi a biztosítóintézetet arra, hogy a területén bekövetkezett eseményekkel kapcsolatban kárigényt benyújtó személyek számára biztosítsa azt, hogy ne kerüljenek kedvezőtlenebb helyzetbe amiatt, hogy a biztosítóintézet a 10. ágazatba sorolt kockázatok (a fuvarozói felelősség kivételével) szolgáltatásnyújtás, és nem az adott tagállamban lévő telephely útján biztosítja.

E célból a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi a biztosítóintézetet arra, hogy a területén honos vagy ott letelepedett képviselőt jelöljön ki, aki összegyűjti a kárigényekkel kapcsolatos információkat, és megfelelő hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a kárigényeket benyújtó károsultakkal

szemben a biztosítóintézetet képviselje, és a károkat megtérítse, továbbá az adott tagállam illetékes bíróságai és hatóságai előtt is ellássa, vagy szükség esetén elláttassa a biztosítóintézetet képviselőt a kárigények ügyében.

A képviselő kötelezhető arra, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előtt képviselje a biztosítóintézetet a gépjármű-felelősségbiztosítások meglétének és érvényességének ellenőrzése ügyében.

A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam nem kötelezheti a kijelölt képviselőt arra, hogy az őt kijelölő biztosítóintézet nevében a második és harmadik albekezdésben foglaltaktól eltérő tevékenységet is folytasson. A kijelölt képviselő a biztosítóintézet nevében nem folytathat közvetlen biztosítási tevékenységet.

A képviselő kijelölése önmagában nem jelenti a 73/239/EGK irányelv 6. cikke (2) bekezdése b) pontjának megfelelő fióktelep vagy képviselő alapítását, és a képviselő nem tekinthető ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett telephelynek.”

7. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 15. cikkének (1) bekezdése és 16. cikkének (1) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„Valamennyi tagállam, amelyeknek területén egy biztosítóintézet a 10. ágazatba sorolt kockázatok (a fuvarozói felelősség kivételével) biztosítását célzó szolgáltatást kíván nyújtani, előírhatja, hogy:

- a biztosítóintézet bejelentse a 12a. cikk (4) bekezdésében említett, a kárigényekkel foglalkozó képviselő nevét és címét,
- a vállalkozás nyilatkozzon arról, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagja.”

8. cikk

A 88/357/EGK irányelv 21. cikkének (2) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„Valamennyi tagállam előírhatja, hogy a biztosítóintézet képviselőjének neve és címe is szerepeljen a fent említett okiratokban.”

9. cikk

A 88/357/EGK irányelv 22. cikkének (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Valamennyi telephely köteles tájékoztatni az őt felügyelő hatóságot a szolgáltatásnyújtási tevékenységgel kapcsolatban tagállamonként és biztosítási ágazatonként beszedett díjakról a

viszontbiztosítások összegének levonása nélkül. Az ágazatcsoportokat a következők szerint kell meghatározni:

- baleset és betegség (1. és 2.),
- gépjárműbiztosítás [3., 7. és 10., a 10. osztályra (a fuvarozói felelősség kivételével) vonatkozó számadatok megadásával],
- tűz és egyéb vagyoni kár (8. és 9.),
- légi- és tengeri közlekedés és fuvarozás (4., 5., 6., 7., 11. és 12.),
- általános felelősség (13.),
- hitel és kezesség (14. és 15.),
- egyéb ágazatok (16., 17. és 18.).

A tagállamok felügyelő hatóságai ezeket az információkat továbbítják a szolgáltatásnyújtás helye szerinti valamennyi tagállam felügyelő hatóságának.”

10. cikk

A 88/357/EGK irányelv 27. cikke (1) bekezdésének utolsó albekezdése helyébe az alábbi szöveg lép:

„Az 1995. január 1-jétől megengedett eltérések csak az átmeneti rendelkezéseket alkalmazó négy tagállam egyikében kötött, a 3., 8., 9., 10., 13. és 16. ágazatba sorolt kockázatok biztosításával kapcsolatos szerződésekre vonatkoznak.”

11. cikk

A 88/357/EGK irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében foglaltak ellenére a 73/239/EGK irányelv 5. cikkének d) pontja alapján meghatározott nagymértékű, a 10. ágazatba sorolt kockázatok (a fuvarozói felelősség kivételével) esetében a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam előírhatja, hogy:

- az érintett szerződésekkel kapcsolatos biztosítástechnikai tartalék összegét a tagállamban működő felügyelő hatóságok ellenőrzése alatt állapítsák meg a tagállamban érvényben lévő jogszabályok, vagy ezek hiányában az adott tagállamban érvényes gyakorlat szerint addig az időpontig, amíg az adott tagállamnak meg kell felelnie a biztosítóintézetek éves beszámolót összehangoló irányelvnek,
- e tartalékok egyenértékű és összeálló eszközökkel történő fedezésének módját a tagállamban működő felügyelő hatóságok ellenőrzése alatt állapítsák meg a tagállamban hatályos jogszabályok és gyakorlat szerint, amíg el nem fogadják az életbiztosítások körén kívül egyéb biztosításokat szabályozó harmadik irányelvet,

- a második francia bekezdésben említett eszközök lokalizációjának módját a tagállamban működő felügyelő hatóságok ellenőrzése alatt állapítsák meg a tagállamban hatályos jogszabályok és gyakorlat szerint addig az időpontig, amíg a tagállamnak meg kell felelnie az életbiztosítások körén kívül eső egyéb biztosításokat szabályozó harmadik irányelvnek.

12. cikk

A tagállamok módosítják nemzeti rendelkezéseiket, hogy ennek az irányelvnek az értesítéstől ⁽¹⁾ számított 18 hónapon belül megfeleljenek, és erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Az első albekezdésnek megfelelően módosított rendelkezéseket az irányelvről szóló értesítéstől számított 24 hónapon belül kell alkalmazni.

13. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1990. november 8-án.

a Tanács részéről

az elnök

P. ROMITA

⁽¹⁾ A tagállamokat 1990. november 20-án értesítették az irányelvről.